

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Commirii E Societate Jesu Carminum Libri Tres

Commire, Jean

Lutetiae Parisiorum, 1678

In Jonae Prophetae Historiam, Paraphrasis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14818

JONÆ PROPHETÆ

HISTORIAM,

PARAPHRASIS.

URBS fuit Assyrio Ninive fundata tyranno;
 Exuviis Asiæ, mundique superba ruinis:
 Quæ quantum ante alias se mole opibusque ferebat;
 Tantum flagitiis ultricem numinis iram,
 Inque suas fulmen commoverat impia pœnas.
 At Pater omnipotens lentus punire nocentes,
 Dumque tonat veniæ non immemor; ante rebellem
 Pertentare minis populum, resolutaque luxu
 Corda parat: si forte metu commissa retractent;
 Ac pacem studeant lacrymis vitamque mereri.
 Ergo his Amathiden ultro compellat Jonam,
 Os cui fatidicum, mens & præsaga futuri:
 Surge, ait, & celerem Ninives ad mœnia magnæ
 Tende gradum: raptosque infanda per omnia cives,
 Securumque mei fœdaque in pace jacentem
 His regem extimula dictis. Mihi denique vestra
 Vim facit impietas, poscitque a vindice justo
 Supplicium. En denso jam fertur ad æthera nubes
 Vortice, in exitium generis reditura profani,
 Et vestra absolvet clemens per funera numen.

Sic vati Deus. Ille gravi parere recusans
 Imperio, Tarsum diversus abire parabat.
 Heu! demens, speret qui fallere cuncta tuentem
 Posse oculum! jamque Japeti cognomine litus,

A ij

CAP. I.
 Et factum est
 Verbum Domini
 ad Jonam filium
 Amathi, dicens:
 Surge & vade in
 Niniven civita-
 tem grandem:
 Et predica in ea:

Quia ascendit
 malitia ejus co-
 ram me.

Et surrexit Jonas
 et fugerit in Tar-
 sis a facie Domini

Et descendit in
 Joppen:

JO. COMMIRII

4

Et invenit navem euntem in Tarsis :

Et dedit naulum ejus, & descendit in eam, ut iret cum eis in Tarsis a facie Domini.

Dominus autem misit ventum magnum in mare : & facta est tempestas magna in mari :

Et navis periclitabatur conteri.

Et timuerunt nauta.

Et clamaverunt viri ad Deum suum.

Et miserunt vasa qua erant in navi in mare, ut alleviaretur ab eis.

Et Jonas descendit ad interiora navis, & dormiebat sopore gravi.

Diluviique undas expertæ moenia Ioppes
Attigerat. Velis tum forte carina solutis
Exibat portu, Cilicis longe ostia Cydni,
Subjectamque petens Tauri radicibus urbem.
Infelix comitem sese vectoribus addi
Exorat pretio vates ; multoque pacisci
Naufragium ære sibi gaudet funusque sub undis.

Namque ubi ripa oculis fugiens tellusque recessit ;
Ecce, Deo laxante, immanis turbine ventus
Tranquillum subito vertit mare. Fulgura cœlo
Crebra micant, fulmenque volat sine nube per auras
Excussum, nec se natura agnoscit in illo.
Tempestasque aliis innoxia perfurit unam
Circumfusa ratem : nec fluctu velle videtur
Simplice, sed toto laceram submergere ponto.

At trepidi nautæ præsentis imagine leti,
Magna nequicquam plorantes voce ciebant
Belumque, Astartenque, & mistum pisce Dagona,
Et quos cuique Deos finxisset dira cupido
Vel timor. Heu ! quid opis mortali numina ferrent
Sculpta manu ? tumidum magis ac magis æstuat æquor :
Sidentemque trahat sub iniquo fasce carinam ;
Ni pictos properent, jam pondus inutile, Divos,
Prælatasque ipsis pelago devolvere merces.
Projiciuntur opes pretiumque & causa laborum,
Illusæ vestes auro, Sidonia texta,
Et messes Arabum, & spirantis munera costi
Ludibrium ventis. It Barbara gaza sub undas.

Ipsæ autem interea navim delapsus in imam
Carpebat somnos, altoque sopore jacebat
Ignarus vates rerum, oblitusque pericli.
Seu fessos artus longoque exercita cursu

CARMINUM LIB. I.

Hausit membra quies; ægro seu pectore moeror
Incumbens, pigra sensus caligine merfit.

Quem ratis indignans querulo sic ore magister

Excitat: Unde tibi mortis discrimine tanto

Ista quies, mollesque alieno tempore somni?

Quin age, si qua tibi tulit exorabile numen

Relligio, placa votis & supplice cultu:

Præstet opem ut miseris, patriamque revifere donet.

*Et accessit ad eum
gubernator, &
dixit ei: Quid tu
sopore deprimeris?
surge, invoca
Deum tuum, &
forte recogitet
Deus de nobis;
& non percamus.*

Nec minus illa virum surgit sententia menti,

Exosum superis caput, auctoremque malorum

Puppe vehi, ac tanto cœlique salique tumultu

Deposci ad pœnas. Moveatur fortibus urna,

Exclamant omnes, & fato iudice monstret

Cujus supplicio crimen commune piandum.

Dicta placent: fati interpretres produciturna:

Atque ibi, sorte reus missa damnatur Jonas;

Casusque arbitrium casus mens arbitra rexit.

Illum immotum animis, & se meruisse fatentem

Vectores circum sistunt, ac quærere certant;

Quo tantam infelix meruisset crimine cladem?

Quod vitæ genus, unde domo, quis sanguinis auctor,

Et quo vertat iter? Sedato corde reponit.

Amathides. Mihi clara Hebræa e stirpe propago:

Castâ rite Deum veneror formidine, cœli

Qui tenet imperium, liquidi qui marmoris undas,

Tellurisque globum, nutu omnipotente creavit.

Atque utinam non contra animo certare rebeli,

Et sanctis voluissem obsistere perfuga jussis.

Diriguere metu nautæ, gelidusque per artus

Sudor iit; hasque in voces vix ora recludunt:

Quicquid id est quo te fontem mens conscia mordet;

Sive fugam, sive ille sui Deus arguit ultor

*Et dixit vir ad
collegam suum:
venite, & mitta-
mus sortes, & scia-
mus quare hoc
malum sit nobis.*

*Et miserunt sortes;
& cecidit fors su-
per Jonam.*

*Et dixerunt ad
eum: indica nobis
cujus causa
malum istud sit
nobis? quod est
opus tuum? quæ
terra tua? & quo
vadis? vel ex quo
populo es tu?*

*Et dixit ad eos:
Hebraus ego sum:
Et Dominum
Deum cœli ego ti-
meo, qui fecit ma-
re & aridam.*

*Et timuerunt viri
timore magno, &
dixerunt ad eum:
Quid hoc fecisti?
cognoverunt enim
viri quod a facie
Domini fugeret.*

quia indicaverat
 eis, Et dixerunt ad
 eum, quid facie-
 mus tibi, & cessa-
 bit mare à nobis?
 quia mare ibat &
 intumescibat, Et
 dixit ad eos: Tol-
 lite me, & mittite
 in mare, & cessa-
 bit mare à vobis.
 Scio enim ego quo-
 niam propter me
 tempestas grandis
 venit super vos.

Et remigabant
 viri ut reverteren-
 tur ad aridam, &
 non valebant:
 quia mare ibat, &
 intumescibat super
 eos. Et clama-
 verunt ad Domi-
 num & dixerunt:
 quasumus Domi-
 ne ne pereamus in
 anima viri istius:
 & ne des super
 nos sanguinem in-
 nocentem: quia
 tu, Domine, sicut
 voluisti, fecisti.

Et tulerunt Jo-
 nam, & miserunt
 in mare:

Et stetit mare à
 fervore suo.

Et timuerunt viri
 timore magno Do-
 minum: & im-
 molaverunt hostias
 Domino, & vo-
 verunt vota.

CAP. II.
 Et preparavit
 Dominus piscem
 grandem ut deglu-
 tiret Jonam.

Contemptum imperii; dic qua fas deinde tumentis
 Exorare minas pelagi, ventique furorem?
 Ille autem contra fidens: Me me ocyus, inquit,
 Tollite, quem uestris sua fata adversa sequuntur;
 Et jactate mari. Sic ponet mitior unda,
 Unius & miseri poena placata quiescet.
 Mirantur nautæ impavido sic ore locutum,
 Indignæque timent morti demittere lucis
 Contemtricem animam. Remis hinc valdiùs æquor
 Luctati ruere, ac ripis advertere proram
 Incassum. Terræ fluctu crescente recedunt
 Longius ex oculis, vincitque procella laborem.
 Cedimus, exclamant, quando tua certa voluntas
 Visque invicta jubet, rerum summe arbiter & rex:
 Devotumque tibi nil jam mactare moramur
 Hoc quodcumque caput, sacroque aspergere fluctus
 Sanguine. Sed cædem vindex ascribere parce
 Immeritis: tua quos faciunt mandata nocentes.
 Hæc ubi dicta, levant dextris; & puppis ab alto
 Præcipitem mittunt, aversi lumina, vatem.
 Atque cadente illo cæli furor omnis & undæ
 Concidit: arridet flatu levis aura secundo,
 Et desperatam promisit reddere Tarsum.
 Tum vero magna obsessi formidine mentem
 Vectores, sibi tot monstris & sospite vita
 Expertum, cultu venerantur supplice numen:
 Cumque suo tandem portu successerit alnus,
 Votivis spondent cumulare altaria donis.
 Immenso interea torquens sub pectore fluctus;
 Acta Dei nutu pistris sectatur Jonam
 Gurgitibus mediis luctantem & vana moyentem
 Brachia; deprensamque immani sorbet hiatu.

Non tamen & lævos membris infigere dentes
 Ausa fuit, metuitque suam contingere prædam:
 Fertque cibo præsentem famem, neque vescitur illo.
 Tres adeo soles totidemque ex ordine noctes
 Cæco inclusum utero perhibent servasse sub undis:
 Ne tamen ah! tantis incredula demere rebus
 Corda fidem sperate, idem quæ testis & auctor
 Astruit, & toto juratus numine firmat.

*Et erat Jonas in
 ventre piscis tribus
 diebus & tribus
 noctibus.*

Quid faciat vivo portatus carcere vates,
 Inque suo spirans tumulo, pontique furorem
 Naufragio elapsus? Dominum lenire precando
 Aggreditur, vota afflictæ quando una supersunt:
 Et templum oranti piscis fuit. Horrida quanquam
 Monstrorum facies, & plurima noctis imago
 Stet circum, vitæque extremo in limite claudat:
 Non tamen ex animo, genitor, fiducia cessit
 Ulla tui. Longe obscœnæ pistricis ab alvo
 Clamantem exaudis; imique è faucibus Orci
 Eluctata moras omnes vox fertur Olympo.
 Heu! quianam tanto voluisti prodere sumptu
 Vilem animam; pelagiq; immensam advolvere molem,
 Undasque fluctusque feros & flumina falsis
 Interfusa vadis? tot in unum armare procellas
 Rex invictæ caput placuit! sic notus Jonas?
 Et nunc ille tamen superis exclusus ab oris,
 Aspectuque tuo, stellantia visere templa
 Sperat adhuc. Rapido pontus circumtonet æstu:
 Obsidatque viam vallo prætenta sonanti
 Tempestas: rupes æterna repagula, & altos
 Imponat tellus montes, ne quæ fuga captum
 Expediat: tamen hanc vitam, te Patre, tuebor.
 Et spes illa animum memorem sub nocte profunda

*Et oravit Jonas
 ad Dominum
 Deum suum de
 ventre piscis.*

*Clamavi detribu-
 latione mea ad
 Dominum, &
 exaudivit me.*

*De ventre inferi
 clamavi, & exau-
 disti vocem meam.*

*Et projecisti me in
 profundum in cor-
 de maris: & stu-
 men circumdedit
 me: omnesurgi-
 tes tui & fluctus
 tui super me tran-
 siverunt.*

*Et ego dixi: abje-
 ctus sum à conspe-
 ctu oculorū tuorū:
 verumtamen rur-
 sus videbo tem-
 plum sanctum
 tuum. Circumde-
 derunt me aquæ
 usque ad animam:
 abyssus vallavit
 me: pelagus ope-
 ruit caput meum.
 Ad extrema mon-
 tium descendi,
 terra velles con-*

cluserunt me in
aeternum. Et suble-
vabis de corruptio-
ne vitam, Domi-
ne Deus meus.
Cum angustiaretur
in me anima
mea, Domini re-
cordatus sum, ut
veniat ad te ora-
tio mea ad templū
sanctum tuum.
Qui custodiunt
vanitates frustra,
misericordiam tuā
derelinquunt.
Ego autem in vo-
ce laudis immola-
bo tibi: quacum-
que voti, reddam
pro salute Domi-
no.
Et dixit Dominus
pisci: & evomuit
Jonam in aridam.

CAP. III.

Et factum est ver-
bū Domini ad Jo-
nam secundo dicens:
Surge & vade in
Niniven civita-
tem magnam: &
predica in ea pra-
dicationem, quam
ego loquor ad te.
Et surrexit Jonas,
& abiit in Nimi-
ven juxta verbum
Domini.
Et Ninive erat
civitas magna iiii-
nere trium die-
rum.

Et cepit Jonas in-
troire in civitatem
i itinere diei unius:
& clamavit, &
dixit: Adhuc qua-
draginta dies, &
Ninive subvertetur.

Et crediderunt vi-
ri Ninivita in
Deum: & pradi-
caverunt jejuniū.

Solatur, sacras fore rursus ut sistar ad ædes
Damnatus voti, promissaque munera solvam.
Non hi sacrilegis mores, quos vana fefellit
Relligio. Mundi auctorem, fontemque bonorum
Ingrati abjiciunt: nec eos prærepta Tonanti
Dona pudet limo genitis apponere Divis.
Me vero juvat Isacidum solennia ferre
Sacra tibi, & grato cum carmine dicere laudes.

Mota Dei pietas precibusque & supplice fletu,
Occultis piscem stimulis induxit: at ille
Acceptum revomens immani pectore vatem,
Fidus depositi, molli projecit arena.
Cui rursus mundi Rector placidissimus inquit:
I, pete festinus Niniven, urbiq; superbæ
Nunc tandem ferre imperia, ultricesque memento
Intentare iras, populisque instantia fata.
Ille memor, nil jam Domino parere moratur,
Acceleratque gradum. Nec longum tempus, & altos
Prosperxit muros, stellisque minantia tecta.
Miratur vastis æquam regionibus urbem,
Et quam si recto percurrere limite certes,
Ante jubar clauso ter Phœbus condet Olympo,
Arctari turbis tamen, angustamque videri.

Ergo viæ tantum ingressus quantum una sinebat
Ire dies, magna clamat per compita voce,
Nuntia venturæ pandens oracula cladis:
Cum bis vicenos Titan absolverit orbes,
Triste sibi fiet Ninive subversa sepulchrum.
Responsa excipiunt trepidi cœlestia cives,
Atque minis habuere fidem. Tum dura per omnes
Indicunt sibi quisque domos jejunia, opimis
Et longam jussere famem succedere mensis.

Quin

Quin vestes & fueti humeris ponuntur amictus:
Patresque & pueri, & mista cum plebe senatus,
Cyniphio incedunt velati corpora sacco.

*Et vestiti sunt
saccis à majore
usque ad minorem;*

Regalem interea rumor defertur in aulam
Advenisse virum, genti qui tristia fata
Instigante Deo canat, & commune minetur
Exitium. Luxu ductor resolutus inert
Assyrius, longumque trahens inglorius ævum,
Vivebat longe curis bellique tumultu,
Inter fœmineosque greges, Venerisque nefandæ
Delicias. Huic tùm feralis nuntius aures
Perculit, infuetas humanum audire laborem.
Palluit auditis; crimenque agnovit & ipsum
Criminis ultorem. Simul altum à fronte tiaram
Rejicit insignem gemmis, folioque relicto
Sternitur, & trabeam hirsuto velamine mutat.
Dein cinere aspergit caput, immundoque capillos
Pulvere, malobathri succis nardoque madentes.
Mox etiam lege indictâ, procerumque rogato
Concilio, pulla præco sub veste per omnes
Anfractus plateasque urbis miserabile carmen
Integrat. Infelix Ninives perituraque turba
Accipite hæc animo. Jejunia solvere mensis
Esto nefas: fesso nec quisquam pabula læta
Quadrupedi, bobusve suis, pecorive ministret;
Neu libare sinat salientem fluminis undam.
Nuda sed intonsis horrescant corpora setis;
Et cœlo pariter pecudes pecudumque magistri
Vim faciant fletu. Mœstas attollite voces,
Et votis placate iras, sed pectore verso
Præsertim in melius. Scelerata absistite vita;
Furta dolique absint & vis cognata rapinis.
Quis scit enim si fata inflexa mente refigat

*Et pervenit ver-
bum ad Regem
Ninive;*

*Et surrexit de sa-
lio suo, & abiecit
vestimentum suum
à se; & indutus
est sacco, & sedit
in cinere.*

*Et clamavit; &
dixit in Ninive
ex ore Regis &
Principum ejus di-
cens.*

*Homines & ju-
menta, & boves,
& pecora non gu-
stent quidquam:
nec pascantur, &
aquam non bibant.*

*Et operiantur sac-
cis homines & ju-
menta, & cla-
ment ad Domi-
num in fortitudi-
ne. Et converta-
tur vir à via sua
mala, & ab ini-
quitate qua est in
manibus eorum.
Quis scit si conver-
tatur, & igno-
ret Deus: & rever-
tatur à furore ira*

sua, & non peribimus?

Et vidit Deus opera eorum, quia conversi sunt de via sua mala:

Et misertus est Deus super malitiam, quam locutus fuerat ut faceret eis, & non fecit.

CAP. IV.

Et afflictus est Jonas afflictione magna, & iratus est: & oravit ad Dominum, & dixit: Obsecro Domine, numquid non hoc est Verbum meum, cum adhuc essem in terra mea? propter hoc praecipuaui ut fugerem in Tarsis.

Scio enim quia tu Deus clemens & misericors es, patiens & multa miserationis, & ignoscens super malitia.

Et nunc Domine, tolle quaeso animam meam à me: quia melior est mihi mors quam vita.

Et dixit Dominus: Putasne bene irascaris tu?

Et egressus est Jonas de civitate: & sedis contra

Omnipotens, veniamque ostenso fulgure donet?
Sic præco attonitam regis mandata per urbem
Fert populis. Olli obsequio certante sequuntur,
Factisque antevolant monitus. Tenet omnia moeror,
Et soli rumpunt funesta silentia planctus.
Jam non illa manet Ninive famosa suorum
Flagitiis: potuitque etiam desuisse videri.
Impietas moresque sui quæruntur in illa,
Nec cœlum quod plectat habet: mutataque corda
Mutaverè Deum, fulmenque reponere cogunt.

At non ipse animis etiam mutatus Jonas:

Eventuque dolens contraria dicta refelli
Ingemit, & questu Dominum sic urget amaro.
Esto mihi nunc testis, an hoc non ante futurum
Prædixi, patria cum jussus adire relicta
Assyrium Tigrim, Cilicum fugitivus in oras
Verti iter, ac pelago speravi evadere Tarsum?
Scilicet illa tuæ dudum clementia mentis
Nota mihi, ac pronum semper miserescere pectus,
Et tolerare sciens, fontesque absolvere pœna.
Nunc quando exitio gentem servare nefandam,
Meque adeo positis mendacem fingere vatem
Decrevisti odiis; misero precor eripe vitam:
Mors data munus erit. Conantem dicere plura
Singultu & lacrymis vox interclusa refugit.
Atque illum blando incusans Deus ore vicissim,
Cur tantos, inquit, sub pectore volvere fluctus,
Nobisque invidiam pergis conflare querendo?
Credo equidem, justa insani tibi causa doloris
Est super, & merito immites non exuis iras.
Talia dicentem vates pertæsus, & ipsum,
Et muros fugiens invisæ deserit urbis:
Confeditque jugo, qua cœlum parte recludit

Orta diēs. Hic virgultis & cespite vivo
 Angustum raptim properat componere culmen.
 Perfruiturque umbris & frigore subter opaco,
 Expectans quæ mox Niniven fortuna sequatur.

Orientem, & fecit sibi umbraculum ibi:
 Et sedebat subter illud in umbra, donec videret quid accideret civitati.

Et preparavit Dominus Deus hederam:

Et ascendit super caput Jona, ut esset umbra super caput ejus. & protegeret eum, (laboraverat enim) & latatus est Jona super hederam, latitia magna.
 Et paravit Deus vermem ascensu siliculi in crastinum, & percussit hederam,

& exaruit.

Et cum ortus fuisset sol, precepit Dominus vento calido & urenti: & percussit sol super caput Jona, & aestuabat.

Et petivit anima sua ut moreretur: & dixit, melius est mihi mori quam vivere.

Et dixit Dominus ad Jonam: Putasne bene irasceris in super hederam?

Ecce autem noctu exsurgens stirps numinis almi
 Culta manu (Hebræi nomen fecere cicaion)
 Par serpenti hederæ, folioque simillima viti,
 Spargebat late ramos & frondea circum
 Brachia. Quam mane evigilans ut cernit Jonas,
 Ut gaudet soles capiti defendere iniquos,
 Atque ignita comis excludere tela diei!
 Sed non ille diu foliis lætatus & umbra.
 Postera nam mundo noctem cum pelleret Eos,
 Vermis, tetra lues angusto in corpore, serpens
 Radici teneræ morsus infixit acutos,
 Fibrasque arrosit, vitæ quæ succus & humor
 Diditur in venas. Tum caudice languida sicco
 Deponit crines arbor & frondis honorem.

Interea rapidis miscentem incendia flammis
 Phoebus agit currum: Phœboque immitior Auster
 Urit anhelantes ignavo flamine terras.
 Æstuat Amathides, geminamque & solis & auræ
 Vim se ferre negat, conjuratosque vapores
 In caput. Ergo agræ pertæsus tempora vitæ
 Mortem optat, dictisque morantem incusat acerbis.
 O si quis fesso nunc denique corpore solvat
 Infelicem animam, manesque emittat ad imos!
 Redde, oro, pelagique minas, fluctusque sonantes
 Vorticibus Pater: & pistricis rursus opaca
 Conde alvo nunquam rediturum in luminis auras.

Quem Deus alludens placido sic excipit ore.
 Horrendum vero facinus, tantique doloris
 Argumentum ingens! ficcis arbuscula ramis

*Et dixit: Bene
iraſcor ego uſque
ad mortem,*

*Et dixit Domi-
nus:
Tu doles ſuper he-
deram,*

*in qua non labo-
raſti, neque feciſti
ut creſceret: qua
ſub una nocte nata
eſt, & ſub una
nocte periit.*

*Et ego non parcam
Ninive civitati
magna.*

*in qua ſunt plu-
quam centum vi-
ginti millia homi-
num qui nesciunt
quid ſit inter dex-
teram & fini-
ſtram ſuam,*

& jumenta multa?

Si perit, & viridem non amplius explicat umbram.
Me tamen iſte urit penitus furor, eſtque medullas,
Amathides inquit: nec ſi promittere pergas,
Ulla jam lucem libeat mercede mereri.

Tum vero vatem increpitans ſic intonat alta
Voce Pater: Faſne has humili pro ſtirpe querelas
Integrare tibi, tantosque incendere luctus;
Quam non verſa tuo tellus ſummiſit aratro,
Non labor irriguis humoribus auxit adultam:
Sed nox una ſolo peperit, nox una peremit?
Hanc tamen & verbis, & amaro quærere fletu
Ereptam perſtas. Me lumen gentis Eoæ,
Me gravidam imperiis Niniven non perdere flamma,
Invidia eſt? Sed fac dirum meruiſſe nocentes
Exitium. (quanquam ſclerum jam pœnitet illos,
Et culpas lacrymis dudum abſterſere profuſis.)

Tu decies biſſena hominum demittere leto
Millia viſ, dextra indoctos diſcernere lævam?
Qui matrum ah! flentes nunc preſtant ubera fruſtra
Inconceſſa ſibi; juſſique exolvere pœnas,
Indignamque famem meritis impendere patrum.

Adde greges, adde impaſtos jam tempore longo
Quadrupedes, mœſtoque armenta gementia queſtu
Fluminis ereptos latices, & graminis herbam.
Hæc Dominum trifti prohibes avertere fato?

Sic veniam demum excuſat; cauſamque perorans
Abſolvi meruit, vel Iona iudice, Numen.
Utque fides tantis & fama æterna maneret
Prodigiis, caperentque hinc olim exempla nepotes;
Ipſe reum cunctis vates ſe prodere ſæclis
Ultro ambit: ſcriptoque volumine, parcere promptum
Nunc quoque teſtatur, lentum punire Tonantem,